

OFICINA OLÍMPICA

OLÍMPIC CIRCUS

Circuits dominicals. Estadi i Palau Sant Jordi, emblemes de l'anella de Montjuïc, tornen a ser visibles els caps de setmana. Acostant-se les municipals i en plena campanya publicitària de demostració que és un bon senyal trobar un carrer tallat per les obres, les excursions de pares i fills amb un itinerari determinat i uns bons guies turístics es repeteixen. L'entusiasme i la resistència amb què jubilats i curiosos en general han seguit el creixement i culminació d'aquestes obres malgrat totes les tempestes es pot comprovar, encara pujant un diumenge al matí al mirador de la muntanya olímpica.

Premi de Harvard aigualit. El premi d'urbanisme a Barcelona que va recollir fa uns dies Maragall a Boston ha quedat una mica aigualit. El que havia de ser un viatge triomfant a Nova York i

D. UMBERT

Atlanta en pre-campanya de Maragall ha acabat, en plena guerra, amb una visita discreta perquè l'alcalde pogués sentir en boca del president del jurat que Barcelona en sap molt, de dissenyar obres, però que té molt a aprendre encara sobre com conservar-les. Maragall no descarta, si la guerra s'acaba, fer el viatge sencer previst, amb el màxim de recepcions institucionals possibles. Però el calendari d'abans del maig comença a tenir poques dades disponibles.

L'altra cultura olímpica: la del regateig

No cal confondre l'Olimpíada Cultural amb la cultura olímpica. En realitat, cada dia queda més clar què és la cultura olímpica, mentre la incògnita sobre què acabarà donant de si l'Olimpíada Cultural s'estén com una nebulosa.

La cultura olímpica és la cultura del diner, evidentment. Però Barcelona hi ha afegit un component molt més específic, que potser algú batejarà com a element diferencial de la cultura mediterrània. A Barcelona, avui, la cultura olímpica és la cultura del regateig.

El Barça i el COOB porten dos anys donant la lliçó magistral, fent un curs accelerat de no posar-se d'acord en una cosa que qualsevol ciutadà considera evident: que les instal·lacions del club culè han de ser utilitzades els dies dels Jocs perquè no té sentit edificar nous altars olímpics que a partir del 10 d'agost de 1992 passarien a l'atur forçós.

Hi ha excuses, més que arguments. I acabarà tocant el rebrec als cavalls, que han patit molt més que un parell de pestes equines en els últims anys. Si finalment l'acord passa per no fer l'hípica al Ministadi, Núñez haurà guanyat el combat per punts i la princesa Anna veurà que per tercera vegada li canvien l'escenari de l'esport dels seus somnis. Li havien promès l'Estadi Olímpic per a la final de salts, es va acabar deixant seure —és un dir— pel Ministadi i ara li busquen un camp de gespa a prop de la Diagonal per muntar-li un mecano per la tribuna.

Que ningú no se n'escandalitzi. Qualsevol acusació, amenaça o estripada de contractes, convenis i pre-convenis no té altre pes que sumar o restar uns quants milions a la partida final.

I MES NEGOCIACIONS

L'ampliació de la Fira, en aquests moments prevista a l'Hospitalet però amb l'oposició de la Generalitat, també ha obligat els interlocutors a utilitzar les tècniques més sofisticades del regateig, de les quals tenen encara molt a aprendre els vene-

Josep Lluís Núñez.

D. UMBERT

dors d'estores marroquines. Ara apujo el preu, ara l'abaixo. Ara ho llogo, ara ho regalo. Ara m'interessa, ara no. Ara em marco un farol. Ara faig veure que no m'interessa, i ara retiro l'aposta.

Però no cal personalitzar-ho en uns polítics o poders concrets, ni institucionalitzar-ho en una o altra administració concreta. Amb l'únic interrogant de qui va començar primer, el cert és que qualsevol decisió a l'entorn del 92 durant els últims dos anys ha originat un regateig olímpic.

Com a pionera, clarament, cal situar-hi la discussió del metro olímpic.

EL METRO, PIONER

Va ser una cursa de despropòsits que, a més, ha acabat creant escola. No ha quedat clar si ens convenia o no el metro olímpic. Simplement, no hi ha hagut acord econòmic. És un d'aquells casos en què els milers de milions circulen de boca en boca però és difícil escoltar bons arguments a favor o en contra d'una opció. Tot ha acabat amb unes escales mecàniques i una

mica de paciència.

Tampoc s'ha aclarit si la Generalitat tenia algun motiu de fons per no subvencionar el campus de Bellaterra, que ha de servir d'allotjament de policies durant els 15 dies dels Jocs. Simplement, hi va retirar els milions.

No es discuteix el concepte de la Fira: es parla de posar-hi o no els diners.

Núñez no demostra cap simpatia especial o desconfiança concreta respecte als Jocs: només parla de 600 milions amunt o avall que el decidiran o no a convertir el seu club en voluntari olímpic.

LA SUBHASTA FINAL

Després d'aquesta allau de regatejos que ens conduiran al gran mercat del 1992, arribarà l'hora de la subhasta. No hi ha temps ja per canviar d'estratègies: el mitjà s'ha convertit en fi i tots han acabat jugant al pòquer simplement perquè sap greu estripar les cartes un any abans d'estrenar el gran casino.

Carles Capdevila